

Arrest

nr. 260 046 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, afkomstig uit Hamedan. U groeide op in een conservatieve sjjiitische familie. In de vierde maand van 1398 (Perzische kalender, stemt overeen met juni-juli 2019) ontmoette u O.A. (...). Hij was een vriend sinds uw kinderjaren. Jullie wegen waren uit elkaar gegroeid. Jullie hadden mekaar al jaren niet meer gezien. Als puber was O. (...) licht ontvlambaar en in het hoger middelbaar onderwijs vertoonde hij losbandig gedrag. U vermoedde dat hij in de gevangenis zou zijn beland of dood zou zijn. Maar u zag dat hij veranderd was. Wanneer u met hem praatte, merkte u dat hij een goede inborst had gekregen. Jullie vriendschap werd nieuw leven ingeblazen. U nodigde hem bij u thuis uit en stelde hem voor aan uw echtgenote. U ging ook bij hem thuis op bezoek. Op een dag in het begin van de vijfde maand van 1398 (juli-augustus 2019) was u bij O. (...) thuis toen hij zich per ongeluk verwondde aan de vensterrand. Hij bloedde een beetje. Om vlekken te voorkomen deed hij snel zijn

kleren uit. U zag dat hij een kruis rond zijn nek droeg. U was benieuwd en sprak hem daarop aan. O. (...) ontweek echter keer op keer uw vragen. Hij wist immers dat u uit een religieuze familie kwam. Toen u bleef aandringen, borg hij zijn verzet op en gaf hij toe dat hij christen was geworden. Hij vertelde u over het christendom. U had verhalen uit de Bijbel gehoord en meende dat er weinig verschil was met de leer van de islam. O. (...) zei dat de verhalen die u gehoord had in het Oude Testament voorkomen. Hij zei dat beide religies wel degelijk sterk verschillen en gaf u het Nieuwe Testament mee om te lezen. U verstopte het thuis in de kleerkast. Elke keer u iets wilde lezen nam u enkele foto's van pagina's met uw telefoon. U las deze dan 's nachts, net voor het slapengaan. Wanneer u passages niet begreep, legde O. (...) u deze uit. Uw interesse was gewekt. U vroeg O. (...) u mee te nemen naar de kerk. Hij weigerde aanvankelijk. Op een dag stelde O. (...) u voor aan M. (...) en zei dat hij één van de leden van de huiskerk was. M. (...) stelde heel wat persoonlijke vragen aan u. Een weinig later, op 3/6/1398 (25 augustus 2019), ging u samen met O. (...) voor het eerst naar een huiskerk. M. (...) beek de pastoor te zijn. Op 10/6/1398 (1 september 2019) ging u een tweede keer naar de huiskerk. U vertelde aan pastoor M. (...) dat u de verschillen tussen het christendom en de islam zag en dat u begon te geloven in en te houden van het christendom. U legde een verlossingsgebed af. Daarna ging u nog een derde keer naar de huiskerk. Deze ging telkens door op een verschillende locatie. Wanneer u naar de kerk ging, maakte u zich op en parfumeerde u zich. Uw echtgenote had haar twijfels over u en later zou blijken dat zij u de tweede en de derde keer dat u naar de huiskerk ging was gevolgd. Op 25/6/1398 (16 september 2019) kreeg u ruzie met uw echtgenote. Haar achterdocht had haar ertoe aangezet in uw telefoon te kijken. Daar had ze de foto's gezien die u van uw bijbel had genomen. Toen ze daarna de kamer doorzocht had ze ook het boek zelf gevonden. Zij was razend en riep tegen u dat u sinds uw ontmoetingen met O. (...) het pad van god had verlaten. U slaagde er niet in haar te bedaren. Zij vertrok naar haar ouderlijke woning. De burens hadden de ruzie gehoord. Uw buurman was bevriend met Mu. (...), de neef van uw echtgenote die in het verleden nog om haar hand had gevraagd. Toen Mu. (...) het nieuws van de ruzie had opgevangen van uw buurman, vertelde hij alles door aan uw schoonvader. Toen u op 27/6/1398 (18 september 2019) 's middags thuis ging eten, kwam uw schoonvader u opzoeken. Hij had uw bijbel in de hand. Hij beledigde en sloeg u. Uw moeder kwam kijken wat er gaande was. Hij vertelde aan uw moeder wat er gebeurd was. Hij zei dat hij de politie zou bellen. Toen hij zijn telefoon nam en aanstalten maakte om te bellen, sloeg u op de vlucht. U vertrok naar Teheran. U gaat er van uit dat hij toen de politie heeft gebeld. U vernam immers later van uw broer dat nog diezelfde middag, meteen na uw vertrek, drie politieagenten naar uw woning zijn gekomen. Uw schoonvader vertelde dat u ongelovig was geworden. De agenten vroegen hem om een bewijs. Uw schoonvader overhandigde terplekke de bijbel. De agenten namen uw paspoort dat bij uw moeder lag in beslag. Daarna gingen ze met uw schoonvader mee naar zijn woning waar uw echtgenote te kennen gaf dat zij op de hoogte was van twee adressen van de kerk. U gaat ervan uit dat zij met de politie meeging om deze te tonen. U zou immers later – in België – van uw neef, die tegelijkertijd ook een neef van uw echtgenote is, vernemen dat er op het tweede en derde adres waar u naar de huiskerk ging, bijbels in beslag werden genomen en leden van de huiskerk werden gearresteerd. U trekt daaruit de conclusie dat uw echtgenote u die twee keer gevolgd moet zijn en later – al dan niet onder dwang – de adressen aan de politie toonde. Sinds uw vlucht hebt u geen enkel contact meer met uw echtgenote. Wanneer u vanuit Teheran naar uw werkgever belde, bleek dat de politie u ook daar was komen zoeken. U verliet Iran op 31/6/1398 (22 september 2019) en reisde op illegale wijze naar België, waar u op 7 oktober 2019 aankwam. Op 10 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in.

Een maand na uw aankomst in België bezocht u de evangelische kerk in Hasselt. Sindsdien ging u bijna elke week naar deze kerk, tot ze begin maart 2020 werd gesloten in het kader van de coronamaatregelen. De kerkgemeenschap telt een vijftiental Iraniërs. Sinds de sluiting van uw kerk bezocht u eenmaal de Iraanse kerken in Turnhout en Roeselare en een Nederlandstalige protestantse kerk in Langemark.

U hebt een facebookpagina onder uw eigen naam waarop u christelijke berichten post.

U vernam van uw broer dat uw schoonvader een schriftelijke klacht tegen u neerlegde bij de revolutionaire rechtbank van Hamedan. Er werd eenmaal een convocatie voor u verstuurd om u te verantwoorden in de rechtbank. U hebt verder geen nieuws over de procedure die tegen u aanhangig werd gemaakt.

In geval van terugkeer naar Iran vreest u in de gevangenis te belanden en terechtgesteld te worden.

U bent in het bezit van uw shenasnameh. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u zes treinbiljetten neer van Leopoldsborg naar Hasselt en één van Leopoldsborg naar Mol waarmee u uw kerkbezoeken wenst te staven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw

hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw kennismaking met en bekering tot het christendom in Iran ontoereikend. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u drie maanden voor uw vertrek kennisgemaakt te hebben met het protestantisme (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook op het CGVS gaf u aanvankelijk aan dat u de laatste drie maanden voor uw vertrek van religie was veranderd. Wanneer u even later gevraagd werd sinds wanneer u zich als christen beschouwt, antwoordde u sinds 10/6/1398 (1 september 2019), d.i. drie weken voor uw vertrek uit Iran. Toen u vervolgens gevraagd werd op te helderen of u drie weken, dan wel drie maanden voor uw vertrek van religie veranderde, antwoordde u dat u de laatste drie maanden voor uw vertrek naar de kerk ging. Nochtans ging u pas op 3/6/1398 (25 augustus 2019) voor het eerst naar een huiskerk en verliet u Iran op 31/6/1398 (22 september 2019). Erop gewezen dat deze periode slechts vier weken of ongeveer één maand beslaat, ging u ermee akkoord dat u slechts gedurende een maand een huiskerk bezocht. U gaf weliswaar aan dat u in de twee maanden voor u naar de kerk begon te gaan in het Nieuwe Testament dat u van O. (...) had gekregen, las en hierover met hem praatte (CGVS I, p. 3-4). U verklaarde echter dat O. (...) u in het begin van de vijfde maand van 1398 (juli-augustus 2019) vertelde dat hij christen was en u enige tijd later het Nieuwe Testament gaf, d.i. hooguit twee maanden voor uw vertrek en hooguit een maand voor uw eerste bezoek aan een huiskerk (CGVS I, p. 14-15). Uw verklaringen zijn dan ook weinig consistent. Dat u zo'n belangrijke gebeurtenis als uw bekering tot het christendom niet correct kan situeren in de tijd doet ernstig afbreuk aan uw verklaringen als zou u in Iran bekeerd zijn tot deze religie. Voorts kon u ook bitter weinig informatie verschaffen over pastoor M. (...). Zo wist u niet of hij een christen van geboorte was en kon u niet zeggen hoe hij pastoor was geworden noch of hij daarvoor een opleiding had genoten (CGVS II, p. 4). Gelet op bovenstaande elementen kan er geen geloof gehecht worden aan het startpunt van uw interesse voor het christendom en bijgevolg evenmin aan uw interesse voor het christendom in Iran.

Ook over de situatie in Iran na uw vertrek schieten uw verklaringen ernstig tekort. In uw eerste onderhoud stelde u dat O. (...) gearresteerd werd nadat uw schoonvader de politie inlichtte over de huiskerk (CGVS I, p. 11). In uw tweede onderhoud beweerde u aanvankelijk geen enkel nieuws over O. (...) te hebben en dat niemand wist was hem was overkomen. U verklaarde dat andere leden van de huiskerk gearresteerd waren maar kon niet zeggen wie (CGVS II, p. 5). Opnieuw gevraagd of u nog nieuws had ontvangen over O. (...), antwoordde u dat u via uw broer en uw neef had gepoogd om aan informatie over hem te komen, maar dat u niets had vernomen (CGVS II p. 7). Gewezen op uw eerdere verklaringen bevestigde u plots dat hij gearresteerd werd en zei dat u sindsdien geen enkel nieuws over hem hebt (CGVS II p. 7). Dat u niet spontaan over zijn arrestatie vertelde wanneer gevraagd werd of u enig nieuws over hem had, roept ernstige vragen op. U kon overigens slechts weinig duiding geven bij zijn arrestatie. U zei dat hij op 27/6/1398 (18 september 2019), de dag van uw vlucht naar Teheran, gearresteerd werd. Maar u kon niet zeggen waar hij gearresteerd werd, enkel dat het in Hamedan was. U wist niet of zijn familie een advocaat heeft die zijn situatie opvolgt. U stelde weliswaar dat u via uw broer en uw neef gepoogd had om nieuws over O. (...) in te winnen, doch later bleek uit uw verklaringen dat niemand van uw familie contact had opgenomen met de familie van O. (...). Ook zelf had u dit niet gedaan. Ook van de andere huiskerkleden had u geen concreet nieuws. U hoorde weliswaar van uw neef dat er bijbels in beslag waren genomen en arrestaties verricht werden op het tweede en derde adres waar u een huiskerkdienst had bijgewoond, maar kon hier verder geen enkele informatie over verschaffen (CGVS II, p. 5-8). Niet alleen over de situatie van de andere leden van de huiskerk maar ook over uw eigen situatie bleek uw kennis uitermate beperkt. U gaf aan dat u sinds het bezoek van de politie enkele minuten na uw vlucht op 27/6/1398 (18 september 2019) niets meer van de politie hebt vernomen. Wel zou uw schoonvader een klacht tegen u hebben ingediend bij de revolutionaire rechtbank van Teheran. U zou daarna door deze rechtbank zijn opgeroepen om u te verantwoorden. U hebt echter geen idee van wanneer deze oproeping dateert. U legde de klacht noch de convocatie neer. Uw reactie dat u geen interesse toonde toen uw broer u inlichtte over deze klacht en convocatie en dat u deze zelfs niet hebt gelezen terwijl duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat uw broer deze in zijn bezit had, is een indicatie van het feit dat u geen interesse toont in een situatie die verband houdt met de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Uw uitleg dat u vooral ongerust was over uw echtgenote en de gearresteerde kerkgangers, volstaat geenszins om uw gebrek aan interesse te rechtvaardigen (CGVS I, p. 9-11). Verder gaf u aan dat u geen advocaat hebt en dat er niemand is die uw dossier in Iran opvolgt. Voor zover u wist was er nog geen vonnis geveld in uw zaak maar u kon hier

geen duidelijkheid in verschaffen (CGVS II, p. 8-9). Van een verzoeker kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bekering en bijgevolg ook de problemen die u hieromtrent zou gekend hebben.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u een maand na uw aankomst in België reeds een kerk bezoekt, en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, wijst erop dat er aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat /ging om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband doet het bovendien verbazen dat u, naast een aantal treintickets die een loutere indicatie van uw kerkbezoek inhouden, – en die overigens slechts de periode van 12 januari 2020 tot 1 maart 2020 beslaan - u niet het bezit blijkt van enig ander tastbaar bewijs van uw kerkbezoek. U legde geen attesten van uw kerkbezoek neer, geen foto's, geen filmpjes. Daarnaast is het frappant dat ook uw verklaringen over de naam van de pastoor van de evangelische kerk in Hasselt sterk uiteenliepen. In uw eerste onderhoud had u het over pastoor D. (...) (CGVS I, p. 6). In uw tweede onderhoud stelde u dat het toch niet pastoor D. (...) is die de kerk leidt maar er twee pastoors zijn, namelijk G. (...) en H.M. (...) of iets dergelijks (CGVS II, p. 9). U bleek verder ook niet op de hoogte van online activiteiten van uw kerkgemeenschap. U zou aan A. (...), een Iraanse kerkganger gevraagd hebben om u op de hoogte te houden. Er zou een lijst opgesteld worden van kerkgangers en er zouden kleine groepjes gevormd worden, maar over concrete activiteiten kon u niets zeggen (CGVS I, p. 6). Zulks is opmerkelijk aangezien alleen al een snelle blik op de website van de kerk leert dat de preken van de voorbije vieringen er te beluisteren zijn. Gelet op het ontbreken van enig concreet bewijs van uw kerkbezoek, uw weinig eenduidige verklaringen over de pastoor en uw onwetendheid over online activiteiten, rijzen er vragen over uw engagement binnen de kerk en bijgevolg ook over de ernst van uw voornemen om zich te laten dopen.

Dat uw bekering niet oprecht is en een opportunistisch karakter vertoont, blijkt voorts ook nog uit uw engagement om uw nieuwe religie te beleven. Zo gaat u –volgens uw verklaringen - sinds het voorjaar van 2020 niet meer naar de kerk nadat deze gesloten werd wegens coronamaatregelen. U zou eenmaal naar de Iraanse kerken in Turnhout en Roeselare en een Nederlandstalige protestantse kerk in Langemark gegaan zijn maar legde ook hiervan geen begin van bewijs neer, op een treinticket van Leopoldsborg naar Mol na, hetgeen an sich weinig aantoon. Nochtans mochten sinds 8 juni 2020 religieuze erediensten of levensbeschouwelijke bijeenkomsten hervat worden mits inachtneming van bepaalde veiligheidsbeperkingen (tot deze opnieuw verboden werden bij het invoeren van de tweede lockdown op 30 oktober 2020). Gevraagd hoe u dit jaar Pasen vierde, zei u dat u niets bijzonders gedaan had, het niet echt gevierd had omdat de meeste bewoners van het opvangcentrum moslim zijn (CGVS II, p. 13). Deze uitleg overtuigt niet. Dat u het belangrijkste feest voor christenen zonder meer laat passeren, is veelzeggend voor het gebrek aan oprechtheid van uw bekering. Van een bekeerling die religieuze vervolging vreest in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in een land waar vrijheid van religie heerst alle mogelijkheden aangrijpt om zijn nieuwe religie te beleven.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name uw ongeloofwaardige bekering in Iran, uw desinteresse in de situatie voor u in Iran na uw vertrek en uw beperkt religieus engagement in België, noopt er bijgevolg toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn. Het gegeven dat u enige kennis van de Bijbel bleek te hebben, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien deze eenvoudigweg door studie kan zijn verworven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Aangezien u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het christendom, heeft u bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Uit uw religieus geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uw shenansnameh toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissing de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schendt:

"1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna:EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht."

Verzoeker gaat vooreerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Met betrekking tot zijn verklaringen over (de situering in de tijd van) zijn kennismaking met en bekering tot het christendom, doet verzoeker daarbij gelden:

"Verzoeker begrijpt niet op basis van wat tegenpartij zich baseert.

Ten eerste merkt verzoekende partij op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke elementen tegenpartij zich nu eigenlijk baseert om te oordelen hoe een bekering dient te gebeuren.

Meer zelfs. Zij motiveert gewoonweg dat verzoeker niet in de tijd kan situeren hoe zijn bekering is verlopen, wat geenszins de waarheid is.

Echter is het onmogelijk uit de bestreden beslissing af te leiden, op basis van welke "parameters" tegenpartij tot zijn beoordeling is gekomen.

Verwerende partij neemt duidelijk geen genoegen met verzoekers verklaringen, doch verzoekende partij vraagt zich dan terecht af, welke verklaringen verwerende partij dan wel wenste te horen?

Tegenpartij stelt dat de verzoeker er niet in geslaagd is een geloofwaardig beeld te schetsen van zijn bekering en beleving in Iran.

Echter hanteert het Commissariaat- Generaal wel een heel eenzijdige houding om te beoordelen hoe een bekering in zijn werk gaat.

Een bekering is niet iets dat gebeurt op 1 dag! Dit is vaak een inwendig proces dat voor iedereen op een andere manier wordt beleefd.

Echter is verzoekende partij altijd consistent geweest in hoe zijn bekering is verlopen, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen.

1/b

Zo kan verzoekende partij zeer uitgebreid vertellen hoe hij met het christendom in aanraking kwam. Dit blijkt ook uit een lezing van het persoonlijk onderhoud van de verzoeker:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 14/10/2020, p.14)

Verzoeker kan wel degelijk zeer concrete verklaringen afleggen over hoe hij (terug) in contact is gekomen met zijn vriend O. (...) en hoe hij door zien oude jeugdvriend, met het christendom in contact is gekomen.

Verzoekende partij vraagt zich terecht af wat hieraan niet geloofwaardig is!

Dat het Commissariaat- Generaal motiveert dat verzoekende partij zijn bekering niet in de tijd kan situeren, is dus geenszins waar!

Verzoeker is hierin wel consistent geweest. Verzoeker heeft altijd verklaard dat hij bekeerde op 10/06/1398 en dat hij daarvoor reeds onderzoek en studie had gedaan naar het christendom.

Zoals hierboven reeds aangehaald, is een bekering een 'proces', dat niet zomaar exact in de tijd te situeren valt! Een bekering is een proces van studie, vraagstelling, onderzoek, etc. Onmogelijk kunnen hier exacte data op geplakt worden!

Indien het persoonlijk onderhoud erop wordt nagelezen, blijkt ook dat verzoeker dit proces heeft ondergaan:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 14/10/2020, p. 4)

Uit verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat heel verzoekers bekering een proces geweest is van studie, onderzoek, vraagstelling, bezoeken aan een huiskerk, etc. Verzoeker maakt geen onoverkomelijke fouten in zijn verklaringen omtrent zijn bekering, hij situeert alles in dezelfde periode.

Het Commissariaat- Generaal is onredelijk indien zij stelt dat verzoeker zijn bekering niet correct in de tijd kan situeren!

Verzoeker kan dit wél situeren. Echter is een bekering geen proces van exacte data noch wetenschap, doch is dit een zeer persoonlijke beleving, die nooit exact in de tijd gesitueerd kan worden.

Het Commissariaat- Generaal hanteert een te strikte visie, noch baseert zij zich op concrete elementen om aan te tonen dat verzoekende partij zijn beleving niet correct is.

Hoe kan dit ook, gezien een bekering zo'n persoonlijke beleving is.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

Meer zelfs. Zij toont op generlei wijze aan waarom verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Zij toont enkel aan dat zij zich op een subjectieve vooringenomenheid baseren, zonder in concreto aan te tonen, waarom ze verzoeker niet geloofwaardig achten.

Volgens tegenpartij blijft verzoekende partij aan de oppervlakte, doch nergens uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat tegenpartij zélf verder dieper is ingegaan om verzoekers persoonlijke motieven.

Het is niet omdat tegenpartij oordeelt dat het gedrag van de verzoeker 'vreemd' of 'opmerkelijk' is dat dit per se dan ook ongeloofwaardig dient te zijn. Een bekering is een uiterst persoonlijke ervaring, die voor ieder persoon apart, dient beoordeeld te worden.

Deze beoordeling dient echter gebaseerd te zijn op enkele parameters, wat echter niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Enkel hierom dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

1c/

Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoekers bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissing (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kunnen aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'.

In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden.

Verzoekende partij wenst daarom te verwijzen naar recente rechtsspraak uit het Verenigd Koninkrijk (februari 2020), waarin het hoogste gerechtshof in Asiel en Migratiediensten, enkele vaststaande parameters heeft omschreven hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer.

In deze beslissing werd nogmaals bevestigd dat de beoordeling van een bekering eigenlijk gebaseerd dient te zijn op objectieve elementen, gezien een subjectieve beoordeling vormen geenzins mogelijk is, omdat een bekering voor iedereen anders is en hoogst persoonlijk:

(...)

(zie bijlage, stuk 4)

Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker, om aan te tonen dat verzoeker wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoeker is al bekeerd sinds 10/06/1398 (01/09/2019) ;
- Verzoeker heeft deelgenomen aan christelijke activiteiten in België ;
- Verzoeker gebruikt zijn sociale media om te prediken ;

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoekers asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoeker, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)

Opnieuw kan de verzoekende partij verwijzen naar bovenvernoemde rechtspraak in zaak van het Verenigd Koninkrijk, in *Ali Dorodian vs. Secretary of State for the Home Department* (01/TH/1537), waarin geoordeeld werd dat als er sprake zijn van een aantal onbetwiste objectieve feiten, er een risicobeoordeling dient te gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De trapsgewijze redenering die het hof hierin ontwikkelde, luidt als volgt:

(...)

(zie bijlage, stuk 4)

Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoeker die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoekers vrees heeft beoordeeld.

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoekers bekering, verzoeker in geen enkele mate een risico op vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoeker ongeloofwaardig vindt (zie *supra*), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoeker te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Verzoeker verwijt verweerder vervolgens dat deze zich verschuilt achter de motivering dat zijn bekering opportunistisch zou zijn. Hij betoogt:

"Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoeker "opportunistisch" is, en hij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe. Verzoeker heeft wel degelijk op Facebook dergelijke boodschappen over het Christendom gepost!

Hieraan kan ook geen twijfel zijn, gezien verzoeker zijn Facebook pagina heeft gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 19/11/2020, p. 11)

Ook uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoeker zijn Facebook gebruikt om christelijke berichten te posten.

De bestreden beslissing luidt namelijk als volgt:

(...)

(zie bestreden beslissing dd. 10/12/2020, p. 2)

Het Commissariaat- Generaal heeft dus duidelijk de Facebook pagina van verzoeker doorzocht alsook besloten dat verzoeker christelijke berichten post op zijn Facebook pagina.

Gelet op het feit dat het Commissariaat- Generaal hier verder geen enkele vraag over gesteld heeft, doet vermoeden dat zij de activiteiten van verzoeker ook niet in vraag stellen en aldus geloven en aanvaarden dat verzoeker christelijke berichten post op zijn Facebook!

Echter maakt de bestreden beslissing een enkele verwijzing naar het gegeven dat verzoeker een account heeft op sociale media, en dat deze gebruikt wordt voor christelijke berichten te posten, doch wordt er nergens in de bestreden beslissing hiermee rekening gehouden welk gevaar dit inhoudt bij een terugkeer naar Iran!

Dat het vaststaat dat de verzoekende partij boodschappen heeft geplaatst op zijn Facebook, waarmee hij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. (zie ook verder: infra)

Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door tegenpartij kan niet worden aanvaard.

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Verzoeker gaat verder in op het bezoek aan de huiskerk. In dit kader geeft hij aan:

"Verzoeker is ook hier ernstig gegriefd door de motivering van de bestreden beslissing.

2a/

Verzoekende partij kan hier terdege verwijzen naar het Rapport van Landinfo: "Report Iran: Christian converts and house churches (2) – arrests and prosecutions" van 2018, waar verwerende partij zelf aan heeft meegewerkt (!!) van 2018, waarin wordt beschreven dat de Iraanse autoriteiten, vooral in de laatste jaren, specifiek huiskerken viseren en wel degelijk op zoek gaan naar mensen die zich bekeren.

Zo staat er het volgende te lezen in dat rapport:

(...)

(zie bijlage, stuk 5)

Uit het bovenstaande rapport, waar verwerende partij aan heeft meegewerkt, blijkt dus dat men in Iran enkel en alleen gearresteerd kan worden op basis van zijn christelijke activiteiten, zoals het bezoek aan een huiskerk, zonder dat men zelf kijkt of iemand al bekeerd is of niet!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het Commissariaat- Generaal geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen omtrent het bezoeken van huiskerk! Dit wordt door het CGVS niet als ongeloofwaardig bestempeld in de bestreden beslissing, waaruit toch wel dien besloten te worden dat dit geloofwaardig werd geacht door tegenpartij!

Het feit dat de verzoeker aldus gewoon een huiskerk heeft bezocht, wat niet betwist wordt door het CGVS, zorg al voor een ernstig risico op vervolging door de Iraanse autoriteiten!

2b/

Hoewel niet expliciet betwist door het CGVS, wenst verzoekende partij er toch op te wijzen dat de bestreden beslissing gewag maakt van een toch wel erg selectieve lezing van het persoonlijk onderhoud van de verzoeker.

Zo verklaarde verzoeker wel degelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud welke verregaande voorzorgsmaatregelen de huiskerk nam en op welke wijze verzoeker geïntroduceerd werd tot de huiskerk:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 14/10/2020, p. 15)

Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud kon verzoeker gedetailleerde verklaringen afleggen over zijn bezoeken aan de huiskerk in Iran:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 19/11/2020, p. 2 en 3)

Na lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker gedetailleerde en coherente verklaringen kan afleggen over zijn bezoek aan de huiskerk in Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het Commissariaat- Generaal hier geen geloof aan hecht! Zij motiveert enkel dat de bekering niet geloofd wordt omdat verzoeker zijn bekering niet zou kunnen situeren in de tijd, doch over zijn bezoeken aan de huiskerk, wordt in de bestreden beslissing geen enkele twijfel geuit door het Commissariaat- Generaal!

Het Commissariaat- Generaal kan aldus niet aantonen dat zij geen geloof hechten aan verzoekers bezoeken aan de huiskerk in Iran!

En zoals hierboven reeds aangehaald, loopt men in Iran al het risico op vervolging, louter door het deelnemen aan een viering in een huiskerk, los van het feit of een persoon al dan niet bekeerd is!

Een geloofwaardig bezoek aan een huiskerk in Iran is aldus een zeer belangrijk element om iemand zijn vrees omwille van bekering, te kunnen beoordelen!

Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij niet zomaar mee mocht naar een huiskerk, hij werd eerst 'ondervraagd' door pastoor M. (...), verzoeker legt ook duidelijk de voorzorgsmaatregelen uit en kan zelfs de adressen geven van de locaties van de huiskerken!!

Verzoekers verklaringen worden ook bevestigd door de algemeen gekende informatie over huiskerken in Iran.

Zo blijkt namelijk uit het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020 (en waar verwerende partij ook naar verwijst) dat er geen uniformiteit is over de organisatie van huiskerken in Iran:

(...)

(zie bijlage, stuk 6)

Uit het UK Home Office Report blijkt aldus dat er geen uniforme structuur is voor de organisatie van huiskerken in Iran, en dat deze kunnen groeien, naarmate het geloof verspreid wordt door hun aanhangers.

Verzoekers verklaringen over zijn bezoeken aan de huiskerk vinden dan ook hun weerslag in de algemeen gekende informatie.

Het Commissariaat- Generaal betwist de verklaringen van verzoeker hierover ook niet!

Wederom baseert tegenpartij zich op wat zij als 'geloofwaardig' vindt, om te kunnen oordelen of verzoekers verklaringen al dan niet coherent zijn.

Dat uit de objectieve informatie waarnaar verzoeker verwijst, in geen geval een uniforme regeling bestaat voor de organisatie van een huiskerk in Iran!

Dat louter deelnemen aan een viering in een huiskerk reeds kan leiden tot ernstige vervolging.

Dat verwerende partij de bezoeken aan de huiskerk in Iran door verzoeker, niet expliciet betwist!

Opnieuw voert tegenpartij geen zorgvuldig onderzoek.

De bestreden beslissing is dient vernietigd te worden."

Voorts gaat verzoeker in op de situatie in Iran na zijn vertrek. Dienaangaande doet hij gelden als volgt:

"Het Commissariaat- Generaal hanteert hier een verkeerde interpretatie van verzoekers verklaringen, die geenszins tegenstrijdig zijn!

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud het volgende:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 19/11/2020, p. 7)

Verzoeker vraagt zich terecht af over welke 'tegenstrijdige verklaringen' het Commissariaat- Generaal spreekt.

Hoewel de bestreden beslissing laat uitschijnen dat verzoeker zich, na confrontatie over met zijn verklaringen tijdens het eerste onderhoud, 'plots' zou bevestigen dat O. (...) wel degelijk gearresteerd was, hoewel hij eerder verklaard zou hebben dat hij niet wist wie er gearresteerd was, is gewoonweg niet correct.

Verzoeker heeft, zowel in zijn eerste als zijn tweede persoonlijk onderhoud bevestigd dat O. (...) gearresteerd was. Het kan verzoeker niet verweten worden, dat als hij reeds in het eerste persoonlijke onderhoud verklaarde dat O. (...) gearresteerd werd, hij dit opnieuw dient te verklaren tijdens zijn tweede onderhoud.

Het Commissariaat- Generaal stelt zich hierin wel zeer onredelijk op!

Verzoeker heeft geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing wenst uit te schijnen!

Dit is geen zorgvuldig bestuur."

Waar hem verweten wordt dat hij weinig informatie kon geven over wat er nog allemaal gebeurde, stelt verzoeker:

"Ook hier legt het Commissariaat- Generaal de bewijslast wel erg hoog voor verzoeker!

Vooreerst houdt het CGVS er geen rekening dat verzoeker niet meer in Iran was, en nooit rechtstreeks betrokken was bij de gebeurtenissen nadat hij gevlucht was!

Het Commissariaat- Generaal is hierin onredelijk en houdt geen rekening met wat verzoeker wél allemaal heeft kunnen verklaren.

Na lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk pogingen heeft ondernomen om meer te weten te komen over de leden van de huiskerk of over zijn vriend O. (...):

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 19/11/2020, p. 8)

Verzoeker heeft wel degelijk pogingen ondernomen om aan informatie te geraken, zoals o.a. de oproepingsbrief, zoals ook blijkt uit zijn opmerkingen aan het begin van het tweede persoonlijk onderhoud:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 19/11/2020, p. 2)

Het kan verzoeker niet verweten worden niet elk detail te weten, zeker als de relatie met de resterende familieleden niet optimaal is, noch dat er frequent contact is.

Het Commissariaat- Generaal houdt hier een zeer éézijdige visie op van verzoekers verklaringen en motiveert botweg dat verzoeker onvoldoende informatie kan aanreiken, zonder in concreto aan te tonen waarom hetgeen verzoeker wél verklaarde, onvoldoende is.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur."

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn geloofsactiviteiten in België. Hieromtrent geeft hij aan:

"Vooreerst heeft verzoeker een begin van bewijs getoond omtrent zijn bezoeken aan de kerk in België. De treintickets dienen wel degelijk als een begin van bewijs hiervoor aanvaard te worden.

Het kan verzoeker niet verweten worden dat hij enkel tickets kan neerleggen voor een periode van 01/01/2020 tot 01/03/2020, gelet op de wereldwijde pandemie die Covid-19 heeft veroorzaakt!

Deze zeer uitzonderlijke situatie dient mee in rekening genomen te worden door het Commissariaat-Generaal.

Ook is het bevreemdend op te merken dat hoewel de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen attesten van kerkbezoek, foto's of filmpjes neerlegt, zij wel bewijs van verzoeker weigert dat kan aantonen dat verzoeker niet in de mogelijkheid was, omwille van Covid-19, om aan dergelijke bewijsstukken te komen:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 19/11/2020, p. 9)

Het is ronduit onzorgvuldig bestuur dat verzoeker verweten wordt geen bewijs te kunnen neerleggen van zijn bezoeken aan de kerk in België, maar dat bewijs dat aantoonde dat verzoeker daar nu, omwille van Covid-19 niet toe in staat is, botweg wordt geweigerd!

4b/

Vervolgens wenst verzoekende partij erop te wijzen, dat het beleven van iemand zijn religie, opnieuw een zeer persoonlijke gebeurtenis is, en dat er geen 'stappenplan' bestaat over hoe iemand zijn religie dient te vieren.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij wel degelijk met mensen, in het opvangcentrum, samen kwam om over de Bijbel te discussiëren:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 19/11/2020, p. 10)

Ook betwist het Commissariaat- Generaal niet dat verzoeker christelijke boodschap post op zijn Facebook pagina, zoals bevestigd wordt in de bestreden beslissing zelf.

Dat deze elementen wel degelijk ook als geloofsactiviteiten dienen te worden aanvaard, gezien het beleven van iemand zijn religie, enorm persoonlijk is.

Iedereen beleeft zijn religie op zijn eigen manier, doch dat er sprake is van een beleving, kan niet ontkent worden indien het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij erop wordt nagelezen.

Opnieuw schendt het Commissariaat- Generaal hiermee zijn onderzoeksbevoegdheid."

Betreffende de naam van de pastoor van de evangelische kerk in Hasselt, verklaart verzoeker voorts:

"Ook hier stelt verwerende partij zich onzorgvuldig op!

Zo blijkt duidelijk dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijke onderhoud reeds verklaarde dat hij "dacht" dat de pastoor Dominique heette, maar dat hij het een moeilijke naam vond en dus moeilijk kon onthouden:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 14/10/2020, p. 6)

Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaf verzoeker dan ook spontaan verduidelijking over:

(...)

(zie persoonlijk onderhoud dd. 19/11/2020, p. 9)

Dat dit verzoeker verweten wordt door het Commissariaat- Generaal is ronduit onredelijk en getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

Meer zelfs. Het toont enkel aan dat het Commissariaat- Generaal hopeloos op zoek is naar een manier om toch maar te kunnen motiveren dat de bekering van de verzoeker 'opportunistisch' is.

Dat het Commissariaat- Generaal hier geenszins in slaagt!"

Verzoeker besluit inzake de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt:

"De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader voert hij vooreerst aan:

"Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming vereist een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade, niet een retrospectieve. Het verleden speelt in beginsel geen beslissende rol. Tegenpartij dient hierbij in de toekomst te kijken: dreigt verzoeker slachtoffer te worden van ernstige schade in zijn land van herkomst, in casu Iran?

Dit is dus niet zozeer een vraag naar waar iemand in het al dan niet recente verleden verbleven heeft, maar waar hij/zij in de toekomst naar toe kan of moet.

Verzoeker is van mening dat de beoordeling van de asielaanvraag (zie eerste middel) op zich los staat van de beoordeling van het reëel risico, zoals vervat in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Er moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op verzoeker betrekking heeft, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij elders zijn toevlucht zoekt.

Dat de verzoekende partij, omwille van zijn geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1/

Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoeker geen risico loopt bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat zijn bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoeker dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoeker steunt zich hiervoor op Europese rechtspraak."

Verzoeker wijst vervolgens op een arrest van het EHRM inzake een bekeerde Iraanse verzoeker om internationale bescherming en op rechtspraak van het EHJ.

"Verzoeker meent dat hij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zal ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunt hij zich op de hierna opgesomde bronnen."

Verzoeker voert verder een uitgebreid betoog aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. In dit kader voert hij aan:

"Volgens het Open Doors World Watch List 2020, een organisatie die onderzoekt waar christenen vervolgd worden louter op basis van hun religie, blijkt dat Iran nog steeds in de top 10 (op plaats 9) vermeld staat van landen waar er sprake is van extreme vervolging van christenen.

Zo blijkt dat het niveau van geweld tegen christenen er niet minder dan 62% bedraagt!

(zie bijlage, stuk 7)

Ook het rapport van USCIRF beschrijft de schrijnende situatie van bekeerde moslims in Iran:

(...)

(zie bijlage, stuk 8)

1b/

Verscheidene mensenrechtenorganisaties en christelijke organisaties hebben in een gezamenlijk rapport in januari 2020 (ANNUAL REPORT VIOLATIONS AGAINST CHRISTIANS IN IRAN) nogmaals aangetoond hoe bekeerde christenen gevisieerd worden in Iran, alsook hun familieleden:

(...)

(zie bijlage, stuk 9)

1c/

Dat de algemene situatie voor christenen in Iran wel degelijk een zeer ernstig risico inhouden, blijkt verder uit de parlementaire vraag die werd gesteld aan de Hoge Verantwoordelijke van het Buitenlands en Veiligheidsbeleid van de EU:

(...)

Het antwoord was als volgt:

(...)

Als men in Iran reeds gevangengezet kan worden voor het posten van een 'smiley face' op een Christelijke post, is de situatie voor bekeerde christenen in Iran wel degelijk zodanig ernstig dat louter een bekeerd christen zijn, kan leiden tot een ernstige vervolging in de zin van artikel 48/4 Vw.

Dat de situatie in Iran voor christenen dermate ernstig is dat louter stellen dat een bekering opportunistisch is, niet voldoende kan zijn om te oordelen dat verzoeker geen ernstig risico op een schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet zal ondergaan.

Dat dit onvoldoende werd onderzocht door tegenpartij.

Verzoeker meent zelfs dat tegenpartij in zijn dossier zelfs niet te goeder trouw is, als men de samenvatting leest van hun eigen toegevoegde CEDOCA rapport van 16 april 2019 "COI Focus Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom" als samenvatting van het voorliggende rapport:

(...)

Verzoeker wenst hiervoor bijkomend te verwijzen naar het arrest EHRM in de zaak J.K. ea tg Zweden paragraaf 87, 90 en 90 van 23 augustus 2016:

(...)"

Verzoeker gaat daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Daarbij geeft hij aan:

"Hoewel het CGVS oordeelt dat verzoeker geen ernstig risico op vervolging zal hebben bij een terugkeer naar Iran, houdt het CGVS geen rekening met de ontvangst van terugkerende asielzoekers naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij van oordeel is dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

2a/

Tegenpartij is nogal zeer summier in zijn motivering dat verzoeker geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar Iran, zonder in concreto rekening te houden met de aanwezige objectieve informatie. Zij steunt zich hiervoor op een CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Verzoeker leest er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asielzoekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd !!

(zie bijlage, stuk 11)

Zo verwijst verzoekende partij naar het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020:

(...)

(zie bijlage, stuk 6)

Verzoeker was wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten gelet op de inval bij hem thuis door politieagenten en de klacht die zijn schoonvader tegen hem heeft ingediend, alsook het actieve Facebook account dat hij heeft aangemaakt om te kunnen prediken.

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoeker al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoeker kunnen ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verder meldt het rapport:

(...)

(zie bijlage, stuk 6)

Verzoeker wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 14)

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partij, die, als hij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij."

Verzoeker betoogt verder dat bekeerde Iraniërs in Iran worden gediscrimineerd. Dienaangaande doet hij gelden:

“Verzoekende partij wenst verder ook nog op te merken, dat indien hij dient terug te keren naar Iran, hij niet enkel het risico loopt op vervolging, maar dat er ook ernstige discriminatie bestaat in Iran t.o.v. bekeerde christenen, waardoor een leven in Iran onhoudbaar wordt.

Zo wenst de verzoekende partij te verwijzen naar de nieuwe regels die zijn ontstaan voor de afgifte van een Iraanse identiteitskaart.

Zij worden verplicht om hun religie bekend te maken, en dit werd expliciet door de Iraanse autoriteiten in het leven geroepen, om bekeerde moslims te viseren en te discrimineren:

(...)

(zie bijlage, stuk 12)

Opnieuw blijkt duidelijk dat de discriminatie van bekeerde Christenen door de Iraanse autoriteiten zeer ver gaat.

Verzoeker zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat hij Christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of hij zal verplicht worden zijn geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

Dat de discriminatie van Christenen in Iran sinds 2009 enkel maar erger is geworden en dat anno 2020 er nog geen enkele verbetering van de situatie zich opdringt leest men ook terug in het CSW rapport van 1 mei 2020:

(...)

Opnieuw kan de verzoeker aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.”

Verzoeker besluit inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

“Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst zou aldus aan verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet zijn identiteit alsook zijn nationaliteit.

Verzoeker merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk zijn vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoeker naar Iran zou terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoeker concludeert op basis van het voorgaande:

“In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

2.2. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande:

“4/ In hoofde van de betwiste beslissing van het Commissariaat – Generaal te hervormen en verzoeker:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“4 Upper Tribunal,(Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) – arrest and prosecutions 29 nov 2017;

6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;

7 Open Doors World Watch List 2020;

8a-e Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom) van april 2020 mbt Iran;

9a-t Annual report violations against Christians in Iran, januari 2020;

10a-b COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 16/04/2019;

11a-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020.

12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

13a-e CSW, Iran: General Briefing, May 2020;

14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial."

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC51K2478/001, 15).

3.2. Verzoeker beticht verweerder in het verzoekschrift verder van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch hij staft deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang

onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende bekering in Iran op fundamentele wijze wordt ondermijnd doordat hij, dit in tegenstelling met wat hij in het verzoekschrift boudweg tracht te ontkennen, een veelheid aan frappant tegenstrijdige, incoherente en inconsistente verklaringen aflegde omtrent (de situering in de tijd van) zijn eerste kennismaking en ervaringen met het christendom. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld als volgt:

“Vooreerst zijn uw verklaringen over uw kennismaking met en bekering tot het christendom in Iran ontoereikend. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u drie maanden voor uw vertrek kennisgemaakt te hebben met het protestantisme (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook op het CGVS gaf u aanvankelijk aan dat u de laatste drie maanden voor uw vertrek van religie was veranderd. Wanneer u even later gevraagd werd sinds wanneer u zich als christen beschouwt, antwoordde u sinds 10/6/1398 (1 september 2019), d.i. drie weken voor uw vertrek uit Iran. Toen u vervolgens gevraagd werd op te helderen of u drie weken, dan wel drie maanden voor uw vertrek van religie veranderde, antwoordde u dat u de laatste drie maanden voor uw vertrek naar de kerk ging. Nochtans ging u pas op 3/6/1398 (25 augustus 2019) voor het eerst naar een huiskerk en verliet u Iran op 31/6/1398 (22 september 2019). Erop gewezen dat deze periode slechts vier weken of ongeveer één maand beslaat, ging u ermee akkoord dat u slechts gedurende een maand een huiskerk bezocht. U gaf weliswaar aan dat u in de twee maanden voor u naar de kerk begon te gaan in het Nieuwe Testament dat u van O. (...) had gekregen, las en hierover met hem praatte (CGVS I, p. 3-4). U verklaarde echter dat O. (...) u in het begin van de vijfde maand van 1398 (juli-augustus 2019) vertelde dat hij christen was en u enige tijd later het Nieuwe Testament gaf, d.i. hooguit twee maanden voor uw vertrek en hooguit een maand voor uw eerste bezoek aan een huiskerk (CGVS I, p. 14-15). Uw verklaringen zijn dan ook weinig consistent. Dat u zo'n belangrijke gebeurtenis als uw bekering tot het christendom niet correct kan situeren in de tijd doet ernstig afbreuk aan uw verklaringen als zou u in Iran bekeerd zijn tot deze religie.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Dat een bekering een persoonlijk, inwendig en geleidelijk proces is dat door iedereen op een andere manier wordt beleefd, kan namelijk hoegenaamd niet verklaren waarom verzoeker dermate tegenstrijdige en uiteenlopende verklaringen aflegde aangaande het ogenblik waarop hij zichzelf als bekeerd en christen beschouwde, aangaande het ogenblik sedert hetwelk en de periode gedurende dewelke hij in Iran naar een huiskerk ging en aangaande het moment waarop hij het Nieuwe Testament ontving en hierin begon te lezen. Dat verzoeker omtrent de voormelde, stuk voor stuk cruciale elementen en bepalende gebeurtenissen in zijn beweerde bekeringsproces dusdanig tegenstrijdige en uiteenlopende verklaringen aflegde, laat niet toe om aan zijn beweerde bekering ook maar enig geloof te hechten. Verzoeker kan aan deze vaststellingen met zijn verwijzing naar een aantal van zijn andere, inzake zijn bekeringsproces en zijn bezoeken aan een huiskerk afgelegde verklaringen, voorts geenszins afbreuk doen. Deze verklaringen wegen immers geenszins op tegen en doen bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, frappante tegenstrijdigheden, incoherenties en inconsistenties in zijn verklaringen omtrent de (situering in de tijd

van de) kernelementen en bepalende gebeurtenissen betreffende zijn eerste kennismaking en ervaringen met het christendom.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat ook het concrete incident dat ten grondslag zou hebben gelegen van verzoekers vermeende interesse in het christendom geloofwaardigheid ontbeert. Dat O., dit ondanks dat hij klaarblijkelijk wist dat verzoeker uit een religieuze familie kwam, wanneer deze verzoeker bezocht een kruis rond zijn nek zou hebben gedragen en daarenboven, toen hij een beetje bloedde en besloot zijn kleren uit te doen, er niet aan zou hebben gedacht om het kruis dat hij om zijn nek droeg daarbij te verhullen, is namelijk niet geloofwaardig. Evenmin is het gelet op verzoekers religieuze achtergrond en op het aperte risico dat dit bijgevolg met zich bracht geloofwaardig dat O. vervolgens, zij het na aandringen, zou hebben toegegeven zich te hebben bekeerd tot het christendom.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts kon u ook bitter weinig informatie verschaffen over pastoor M. (...). Zo wist u niet of hij een christen van geboorte was en kon u niet zeggen hoe hij pastoor was geworden noch of hij daarvoor een opleiding had genoten (CGVS II, p. 4).”

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker meer gedegen informatie zou hebben omtrent de wijze waarop pastoor die hem screende en die zijn huiskerk leidde christen was geworden en de vraag of deze een opleiding had genoten om pastoor te zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker geschetste gang van zaken, die zou hebben geleid tot zijn betrapting door zijn vrouw, niet aannemelijk is. Aangezien zijn vrouw kennelijk tegen (een eventuele bekering tot) het christendom was en verzoeker zijn bezoeken aan de huiskerk en zijn (lezing van het) Nieuwe Testament daarom enerzijds voor haar trachtte te verbergen, is het immers niet aannemelijk dat hij anderzijds zichzelf bij zijn bezoeken aan deze huiskerk dermate verdacht zou hebben gemaakt door zichzelf op te maken en te parfumeren, dat hij zijn Nieuwe Testament eenvoudigweg thuis en in de kleerkast zou hebben verstopt en dat hij zijn telefoon, waarop gevoelige informatie zou hebben gestaan, niet beter zou hebben bewaakt en beveiligd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook over de situatie in Iran na uw vertrek schieten uw verklaringen ernstig tekort. In uw eerste onderhoud stelde u dat O. (...) gearresteerd werd nadat uw schoonvader de politie inlichtte over de huiskerk (CGVS I, p. 11). In uw tweede onderhoud beweerde u aanvankelijk geen enkel nieuws over O. (...) te hebben en dat niemand wist was hem was overkomen. U verklaarde dat andere leden van de huiskerk gearresteerd waren maar kon niet zeggen wie (CGVS II, p. 5). Opnieuw gevraagd of u nog nieuws had ontvangen over O. (...), antwoordde u dat u via uw broer en uw neef had gepoogd om aan informatie over hem te komen, maar dat u niets had vernomen (CGVS II p. 7). Gewezen op uw eerdere verklaringen bevestigde u plots dat hij gearresteerd werd en zei dat u sindsdien geen enkel nieuws over hem hebt (CGVS II p. 7). Dat u niet spontaan over zijn arrestatie vertelde wanneer gevraagd werd of u enig nieuws over hem had, roept ernstige vragen op.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zo zijn verklaringen omtrent de arrestatie van O. strookten met de waarheid, mocht namelijk weldegelijk van hem worden verwacht dat hij deze ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud, wanneer meermaals werd gevraagd naar de lotgevallen van O., spontaan zou hebben aangehaald. Verzoeker deed dit echter niet.

Bovendien bleek verzoeker zich noch omtrent de arrestatie en verdere problemen van O., noch omtrent zijn eigen, voorgehouden situatie en problemen, terdege te hebben geïnformeerd. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“U kon overigens slechts weinig duiding geven bij zijn arrestatie. U zei dat hij op 27/6/1398 (18 september 2019), de dag van uw vlucht naar Teheran, gearresteerd werd. Maar u kon niet zeggen waar hij gearresteerd werd, enkel dat het in Hamedan was. U wist niet of zijn familie een advocaat heeft die zijn situatie opvolgt. U stelde weliswaar dat u via uw broer en uw neef gepoogd had om nieuws over O. (...) in te winnen, doch later bleek uit uw verklaringen dat niemand van uw familie contact had opgenomen met de familie van O. (...). Ook zelf had u dit niet gedaan. Ook van de andere huiskerkleden had u geen concreet nieuws. U hoorde weliswaar van uw neef dat er bijbels in beslag waren genomen en arrestaties verricht werden op het tweede en derde adres waar u een huiskerkdienst had bijgewoond, maar kon hier verder geen enkele informatie over verschaffen (CGVS II, p. 5-8). Niet alleen over de situatie van de andere leden van de huiskerk maar ook over uw eigen situatie bleek uw kennis uitermate beperkt. U gaf aan dat u sinds het bezoek van de politie enkele minuten na uw vlucht op 27/6/1398 (18 september 2019) niets meer van de politie hebt vernomen. Wel zou uw schoonvader

een klacht tegen u hebben ingediend bij de revolutionaire rechtbank van Teheran. U zou daarna door deze rechtbank zijn opgeroepen om u te verantwoorden. U hebt echter geen idee van wanneer deze oproeping dateert. U legde de klacht noch de convocatie neer. Uw reactie dat u geen interesse toonde toen uw broer u inlichtte over deze klacht en convocatie en dat u deze zelfs niet hebt gelezen terwijl duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat uw broer deze in zijn bezit had, is een indicatie van het feit dat u geen interesse toont in een situatie die verband houdt met de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Uw uitleg dat u vooral ongerust was over uw echtgenote en de gearresteerde kerkgangers, volstaat geenszins om uw gebrek aan interesse te rechtvaardigen (CGVS I, p. 9-11). Verder gaf u aan dat u geen advocaat hebt en dat er niemand is die uw dossier in Iran opvolgt. Voor zover u wist was er nog geen vonnis gevelde in uw zaak maar u kon hier geen duidelijkheid in verschaffen (CGVS II, p. 8-9). Van een verzoeker kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hij niet langer aanwezig was in Iran, vormt namelijk hoegenaamd geen uitleg voor zijn verregaande onwetendheid en frappante gebrek aan interesse inzake de voormelde elementen. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker, hoewel hij nog in contact stond met zijn broer en zijn neef, klaarblijkelijk naliet dit te doen, blijkt genoegzaam uit de voormelde passages uit de notities van de persoonlijke onderhouds bij het CGVS en getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bekering en bijgevolg ook de problemen die u hieromtrent zou gekend hebben.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u een maand na uw aankomst in België reeds een kerk bezoekt, en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, wijst erop dat er aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat /ging om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Deze vaststelling wordt nog versterkt door de volgende, pertinente en terechte, in de bestreden beslissing opgenomen motieven:

“In dit verband doet het bovendien verbazen dat u, naast een aantal treintickets die een loutere indicatie van uw kerkbezoek inhouden, – en die overigens slechts de periode van 12 januari 2020 tot 1 maart 2020 beslaan - u niet het bezit blijkt van enig ander tastbaar bewijs van uw kerkbezoek. U legde geen attesten van uw kerkbezoek neer, geen foto's, geen filmpjes. Daarnaast is het frappant dat ook uw verklaringen over de naam van de pastoor van de evangelische kerk in Hasselt sterk uiteenliepen. In uw eerste onderhoud had u het over pastoor D. (...) (CGVS I, p. 6). In uw tweede onderhoud stelde u dat het toch niet pastoor D. (...) is die de kerk leidt maar er twee pastoors zijn, namelijk G. (...) en H.M. (...) of iets dergelijks (CGVS II, p. 9). U bleek verder ook niet op de hoogte van online activiteiten van uw kerkgemeenschap. U zou aan A. (...), een Iraanse kerkganger gevraagd hebben om u op de hoogte te

houden. Er zou een lijst opgesteld worden van kerkgangers en er zouden kleine groepjes gevormd worden, maar over concrete activiteiten kon u niets zeggen (CGVS I, p. 6). Zulks is opmerkelijk aangezien alleen al een snelle blik op de website van de kerk leert dat de preken van de voorbije vieringen er te beluisteren zijn. Gelet op het ontbreken van enig concreet bewijs van uw kerkbezoek, uw weinig eenduidige verklaringen over de pastoor en uw onwetendheid over online activiteiten, rijzen er vragen over uw engagement binnen de kerk en bijgevolg ook over de ernst van uw voornemen om zich te laten dopen.

Dat uw bekering niet oprecht is en een opportunistisch karakter vertoont, blijkt voorts ook nog uit uw engagement om uw nieuwe religie te beleven. Zo gaat u –volgens uw verklaringen - sinds het voorjaar van 2020 niet meer naar de kerk nadat deze gesloten werd wegens coronamaatregelen. U zou eenmaal naar de Iraanse kerken in Turnhout en Roeselare en een Nederlandstalige protestantse kerk in Langemark gegaan zijn maar legde ook hiervan geen begin van bewijs neer, op een treinticket van Leopoldsborg naar Mol na, hetgeen an sich weinig aantoon. Nochtans mochten sinds 8 juni 2020 religieuze erediensten of levensbeschouwelijke bijeenkomsten hervat worden mits inachtneming van bepaalde veiligheidsbeperkingen (tot deze opnieuw verboden werden bij het invoeren van de tweede lockdown op 30 oktober 2020). Gevraagd hoe u dit jaar Pasen vierde, zei u dat u niets bijzonders gedaan had, het niet echt gevierd had omdat de meeste bewoners van het opvangcentrum moslim zijn (CGVS II, p. 13). Deze uitleg overtuigt niet. Dat u het belangrijkste feest voor christenen zonder meer laat passeren, is veelzeggend voor het gebrek aan oprechtheid van uw bekering. Van een bekeerling die religieuze vervolging vreest in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in een land waar vrijheid van religie heerst alle mogelijkheden aangrijpt om zijn nieuwe religie te beleven.” Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. In tegenstelling met wat hij beweert, kunnen de neergelegde treintickets geen bewijs vormen voor zijn deelname aan kerkelijke activiteiten. Zo verzoekers verklaringen omtrent zijn kerkbezoeken in België strookten met de werkelijkheid, mochten van hem weldegelijk meer gedegen bewijsstukken, zoals attesten van de kerk(en) die hij zou hebben bezocht, foto's en filmpjes van hem worden verwacht. Dat hij dergelijke bewijzen omwille van Covid-19 niet kon bekomen, mist iedere ernst. Dit kan immers vooreerst niet verklaren waarom hij geen bewijzen bijbracht van de kerkbezoeken die hij voordien en nadien zou hebben gepleegd. Bovendien gaat verzoeker met deze uitleg schromelijk voorbij aan het gegeven dat hij via de website en het online platform van zijn kerk, dan wel via Facebook, eenvoudig dergelijke bewijzen kon opvragen.

Dat verzoeker de naam van de pastoor van de evangelische kerk van Hasselt moeilijk zou hebben gevonden, kan verder in het geheel niet verklaren waarom hij hierover dermate uiteenlopende verklaringen aflegde. De door hem verstrekte namen lijken namelijk geheel niet op elkaar en liggen dusdanig ver uiteen dat de vermeende moeilijkheid inzake de naam van de pastoor voor deze tegenstrijdigheid geen aannemelijke uitleg biedt.

De pertinente en terechte vaststellingen omtrent zijn verregaande onwetendheid en klaarblijkelijke gebrek aan interesse voor de online activiteiten van zijn kerk en omtrent het Paasfeest, laat verzoeker daarenboven geheel onverlet. Bijgevolg blijven ook deze vaststellingen onverminderd overeind.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing, dit rekening houdende met de informatie bij de nota met opmerkingen, eveneens terecht gesteld:

“Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name uw ongeloofwaardige bekering in Iran, uw desinteresse in de situatie voor u in Iran na uw vertrek en uw beperkt religieus engagement in België, noopt er bijgevolg toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn. Het gegeven dat u enige kennis van de Bijbel bleek te hebben, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien deze eenvoudigweg door studie kan zijn verworven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Aangezien u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het christendom, heeft u bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Uit uw religieus geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert, stemt namelijk deels overeen met en ligt voor het overige geheel in dezelfde lijn als

de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonbaar of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op Facebook en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verzoeker weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op Facebook, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op Facebook verwijdt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoeker kan met zijn verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoekers verwijzing naar een aantal Europese arresten te dezen niet dienstig. Verzoeker toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker, gezien gelet op het voorgaande niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende bekering, problemen en vrees, evenmin de omstandigheden waarin en redenen waarom hij zijn land van herkomst verliet aannemelijk maakt. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker zijn land op de door hem omschreven, illegale wijze zou hebben verlaten. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoeker naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die hij in dit kader citeert hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in zijner hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

Verzoekers identiteitsdocument, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere motieven dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoeker zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, niet dienstig aangevoerd.

3.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT